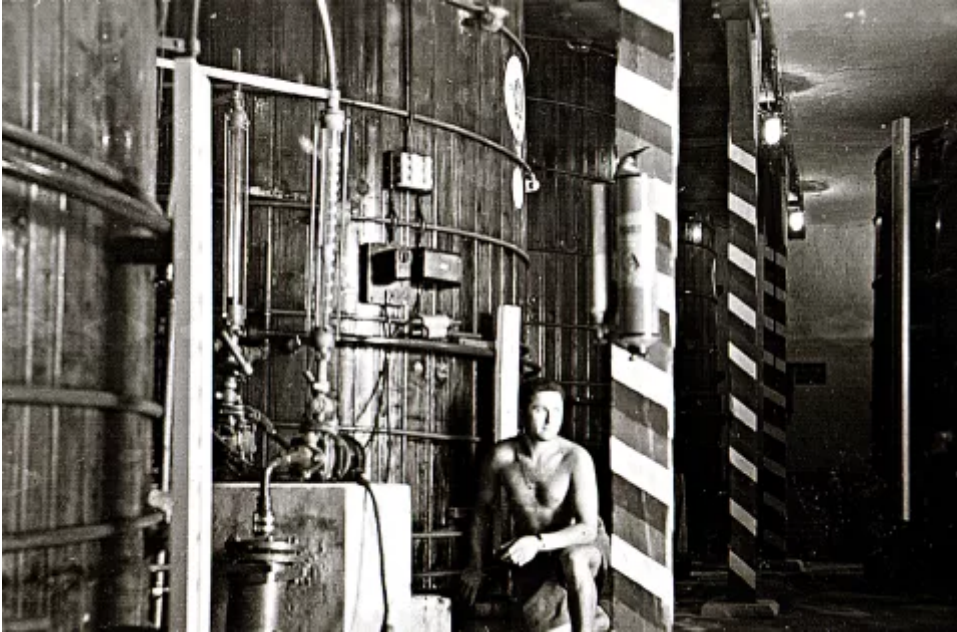

Gárdonyi Endre Ecetgyári Segéd munkás

Férjem az ecetgyárban segéd munkásként.

1945-ben az orosz fogságból hazajött a jövőbeli férjem, a húgával együtt odajött lakni, és 1947-ben ott nyitott üzletet, a mi házukban. Textiles volt. Voltak textil-nagykereskedő ismerősei Pesten, és amikor hazajött, mindjárt elkezdett vásárolni. Én maradtam az üzletben, ő kiment a piacra valami alkalmazottal, és ott árult vagy a vásárban. A nagykereskedők adtak neki hitelbe árut úgy, hogy hétfőn följött Pestre, levitte az árut, kedden elment vele a vásárba, és szerdán följött Pestre, és kifizette azt, amit hétfőn elvitt. Olyan szép áru volt, hogy az utolsó centiig el tudta adni. Nagyon jól ment az üzlet, egyre kevesebb árut kellett hitelbe venni, aztán pár hónap múlva már nem kellett hitelbe vásárolni, mert megkerestünk annyi pénzt, hogy készpénzzel megvette, és árultuk kétfelé.

Kiskőrösön átépítettük a házukat, de mindenből a legszebbet: rózsával volt borítva, üvegtető a vaskaputól, hogy még ott se ázzon meg az ember, az is rózsával fölfuttatva, széles salakutak a garázshoz, ahol csak egy motor állt, mert akkoriban még nem lehetett autót vásárolni. Mindjárt lecsukták volna az embert, ha egy autót vesz. Akkor jól ment nekünk.

A férjem 1948-ban, még mielőtt államosítottak volna, becsukta az üzletet, mert volt a Szovjetunióban, és tudta, hogy ez be fog következni. Még a pultot is eladtuk. A földműves szövetkezet jött a házukba, tejcsarnokot nyitottak. És úgy, hogy tőlünk nem vettek el semmit. Ez a férjem előrelátásából fakadt. Azt is tudta, hogy ha csak egy négyzetméter szőlőt vesz is valaki, már kulák lesz, tehát a világon semmit nem vettünk, csak a pénzt gyűjtöttük. Nem vettünk semmiféle látható vagyont, pedig Kiskőrösön divat volt tanyát vagy egy szőlőt vagy földet vagy ilyesmit venni, mindenki azt hitte, hogy abból meg lehet élni.

A férjem elment ecetgyári segéd munkásnak, három műszakba, én pedig elvégeztem egy könyvelői tanfolyamot, és a Szarvas szállodában helyezkedtem el. A testvérem férje volt ott a főnök, és akkor kitalálták, hogy összeférhetetlen, hogy a sógornó ott dolgozzon. Nem volt gond, volt ez a könyvelői papírom, és elmentem a szeszőzdebe anyagkönyvelőnek. A férjemnek az ecetgyárban hatszáz

forint volt a fizetése, nekem a szeszőzdében kilencszáz. Szóval anyagi gondjaink akkor se voltak.